

סרטים

עיד במערומיה

העיר במערומיה היא ניירורק. היא מתגלית בערוותה לעיני הצופה, בל- וותו את המשטרה הנקוממת החוקרת מקרה רצח שגרתיה זוהי ניירורק, שאינה מוכרת לתושב או לתייר. זהו הכרך של מטה. ההצליחו המפיק המנוח, מאריק הלני גר, והבמאי ז'יל (באישון לילה) דאסין לתת תמונה מקיפה של צדו האפל של הכי רך הגדול?

כן — משום שהסרט, שהוא הראשון, שצולם כולו ברחובות ניירורק ובבתיה, הרחק מתפאורות הבד והקרטון של הו ליבוד, הוא מאמץ כן, להשיג את אשר הו ליבוד לקה בו ביותר: ריאליזם. ולא — מפני שהמפיקים חששו ללכת עד הסוף ור ערכבו בו סממנים מנוסים ותמונות מסמיות רות שעה, כדי לעשותו, לפי דעתם, מעני ין ומותח יותר; לדוגמא: רדיפה דרמית אחרי פושע על מרומי גשר ענק. בעיר במערומיה, כאמור, חוקרת המשטרה מקרה רצח. הקרבן: נערה כפרית, שבאה אל העיר לבלות את עלומיה במות רות ותענוגות. חקירת מותה מביאה את המשטרה, בדמות הבלש בארי פיצגראדל, אל כמה זכמה מבוכים, שכל אחד בפני עצמו עלול לשמש נושא לסרט. מסתבר כי השחיתות, המתגלה דרך אגב, איכלת בכל פה את השכבה החברתית הגבוהה של ניירורק, ונעמיתה בצל את שיקאגו של אל- קאפונה. כך, בכל אופן, מרמו הסרט.

פשוטים: הם שוכבים על המדרכה, עד שהמשטרה אוספת אותם משם. בינתיים עיר שה הסרט עסקים טובים והוא מוצג בסני ני אולמות מלאים. מלפן מישוה למנהל הקולנוע, באחד הימים, בשבוע שעבר: "פצצה תיזרק לאולם." מיד הוועקה המשטרה, הסרט הופסק, 7501 צופים יצאו החוצה יחיכו בסבלנות, עד שהאולם נסרק.

מריה מונטז, גיין סירר אומון (אטלנטידה) הקרבן: מאהב יפהפה

לא נמצאה כל פצצה. אולם כששרת ניירורק (קאתולית-אירית, ברובה הגדול) טצאה, כי בעל הקולנוע עבר על שתי תקנות בחוקת החוקת אולמות. לאחר שנרשם נגדו דו"ח, חזר הקהל לאולם והצגה הסרט נמשכה. פעילות המשטרה על המדרכה נמשכה גם היא. ביניהם ממשיך יוסלני לבקש הרשאה-שמית מן האפיפיור להצגת הסרט. התר-צאות עד היום: שלילית.

בקצרה

אטלנטידה — האגדה על אודות הו ממלכה האגדית ומלכתה האגדית מוסרטת בשלישית. הפעם לאריה מינטז, וזאן סירר אימון הם המושלת האכזרית וקרבת-מאהב בה היפהפה.

ההגדה לבית פורסייט — סיוט החלק הראשון של הרומאן האנגלי הגדול. על אודות איירין פורסייט, נשואיה ואהבתה האומללים. אומללים כמו כן: בעלה שהיא נוטשת אותו; מאהבה -- הנהרג התאר-ת דרכים; הנערה, שאותו מאהב נגדל מחיקה ועוד אחרים. ביניהם: גאלסוחרתי היקהל.

צימפוזן — ספורו המפורסם והמצד ין של רינג לארדנו על עליותו של בעל אגרוף למרומי התהילה בירת הבוסק, על גוויה תבריו וידידיו, סרט אכזרי, מזהיר. **פאביולה** — הנצרות הקדומה בעיר גיו של קארניל (דמחבר חיסמן) ובמאי גדול (בלאסטי). תמונות ההמונים — הטור-בות ביותר שנראו על הבד מזה שנים רבות.

בעובדה ש"תמר" הוא הקולנוע היחיד הפי- תוח אותו יום. יודעים כל המעונינים בתל- אביב: "הסרטים המוצגים ביום ו' ב"תמר" הם אימיים." ברם, ההרגל הקולנועי הוא כה חזק, עד שהמונים רבים צובאים כל אותו יום על דלתות האולם. כפיכ, לבראה הסרט, מתחילה התמרמרות. קרא צופה מאוכזב אחד ביום ו' שעבר לחברו בעברו השני של האולם: "משה, מה באנו לסרט כזה? ואני עוד עוזבתי את

אבל ידו המאומנת ועינו ההזה של הכי מאי דאסין עושה את עיר במערומיה, למי- רות הכל, לאחד הסרטים המענינים של השי- נה: הוא מבכים ומצולם בכשרון ניכר. אשר לשחקנים, פיצגראדל והוארד דאף, האח- רון כנערי-שעשועים שסרת, ראויים לציון מיוחד.

ישראל

יומן, כרמלי סי'ד

קהל מבקרי הקולנוע בישראל מקבל את יומן כרמל בהסתגפות סבלנית, יחד עם המודעות הצבעוניות, הוועקות מעל הבד בהפסקה. המודעות הצבעוניות, רובן ככר לן, מצוירות בטעם רב והן לכבוד לאמנות הפרסומת בארץ — יומן כרמל עומד למטה מכל ביקורת: הצילומים רעים, העריכה חסרת טעם, הקריינות משעממת.

אך לשיא הזלוזל בקהל הגיע נתן אקסי- לרוד, מנהל כרמל ומיסדו, במהדורה זו של יומנו, בקטע המראה את לארי אדלר מגיע ארצה.

אדלר המסכן... הוא עומד בפני המצי- למה ומגן "התקוה", כשמאחוריו נדחקים עשרים ראשים מחיכים, כל אחד מהם משתדל לדחוק עצמו אל תוך תחום המצי- למה. נוסף לכל: הקטע מצולם במהירות מוגברת.

יומן כרמל נתמך על ידי משרד הפנים, כלומר בכספו של משלם המסים. משרד הפנים מקיים לחץ על בתי הקולנוע, שיציגו תוצרת זו. הכרמל מוכר, אפוא, כמוסד רשמי. תושבים רבים מאד בישראל היו דורשים מן הכנסת, שתתן דעה לענין זה.

בקבוקי גוזו זרעונים

חיצו הבקורת מכתינים אל הסרטים, לעתים אל הצנוורה, לפעמים אל המציגים — לטובתם, כנראה, של האמנות והקהל. האמנות, בהיותה מופשטת, היא מעל לכל ביקורת. אבל הקהל, בשר ודם, הוכיח לא אחת שהוא ראוי להצלפה מיוחדת. בשעת אחת מהצגות סט הטוב, סרט שעורר התמרמרות גלויה של הקהל, השי- לין מישוה גפורים — בוערים — מן היציע אל תוך האולם והעלה באש את מעילו של אחד הצופים. המשטרה שהו- עקה חפשה לשוא את הפושע.

קולנוע "גן רינה" היה מציג לפנים סר- טים ממדרגה שלישית ורביעית — הרפת- קאות וזלות, סרטי המערב הפריע, שמשכו קהל רעשני, שאהב להשתתף בפועל בע- לילות הסיערות. בקיץ שעבר הל שינוי לטובה כטיב הסרטים, אבל הקהל הפרוע עוד נהר לקולנוע זה מתוך הרגל. בעת הצגת הבכורה של שלטון הדימים, בהפסקה בין היומן לסרט, הפציץ חלק מן הקהל את הבד במטר של בקבוקי גוזו, שהתנ- פצו ברעש. לבות המשתתפים בספורט נתמלאו עליצות למשמע הרעש.

לא מכבר, בהצגה השניה של הבאריקה האלמות, בקולנוע "מגדלור", התבצרה בשורה השביעית של היציע חבו- רה של כעשרים בחורים בני עשרים ומע- לה, שהביעו את דעתם השלילית על הסרט בקול רם ובמטרה ברורה להפריע. איש מן הסדרנים לא ניסה להשפיע עליהם להמנע מהטרדה מכוננת של שכניהם.

קולנוע "תמר", תל-אביב, מציג בכל יום ששי סרט במשך כל היום. אין זה אותו סרט המוצג כל השבוע, אלא סרט ישן, לרוב מדרגה נמוכה שבמזכות. זהו פשוט שימוש לרעה, מצד בעלי האולם,

ברי פיצג'רד, (עיר במערומיה) הקרבן: נערה כפרית

המשטרה ההגונה. ההגונים ביותר הם, כמובן, השוטרים. יצורים נעימים (מור- ידים בנשק) אלה עושים לילות כימים, עובי- לים ללא לאות ושמים תדיר את נפשם בכי- פם, בכדי לטהר את עירם האהובה. והכל במשכורת של חצירעב. (הערה: לפני זמן קצר נאלץ ראש הבולשת של ניירורק להת- פטר, ואותו חלק ניכר של אנשיו, הסיכה: מלקוח שוחד עצום, שהקיף את רוב רובו של השירות, מידי אילי העולם התחתון). עיר במערומיה איננה, בסופו של דבר, ניירורק מעורטלת לחלוטין. לכל היותר זוהי ניירורק בתחתונים, ותחתונים רחוי- צים למשעי ורודדים. הכל נעשה כדי למי- צוא חן בעיני הקהל והצנורה ההוליבו- דית, הורשת שבסרטים, לפחות, יהיה הו חוק סהור וידו תמיד על העליונה.

ובהלת הזהב

